

[Erhard Jakobsen.]

Man har oplevet meget herinde, men det var en oplevelse at høre en politiker, der selv praler af at repræsentere det store parti osv. — hvor meget han repræsenterer af partiet, ved jeg ikke og skal ikke drage det i tvivl — påstå det fuldstændig fantastiske, at man skal have indflydelse i nogle forhandlinger med en procentdel i forhold til, hvor mange man er. Jeg troede ikke, det var partiet og dets procenter, det kom an på; jeg troede, det var vælgerne og befolkningen og erhvervslivet, det kom an på. Jeg troede ikke, at hr. Glistrup kunne finde på i sin vildeste fantasi — og det siger noget — at forestille sig, at 5 andre partier skal gå ind for en bundgrænse på 19.000 kr., ikke fordi der er nogen som helst fornuft i det, men alene fordi hr. Glistrup repræsenterer en tredjedel af dem, der forhandler. Det er fantastisk, at man skal stilles over for sådan noget af en mand, der har tilladt sig at revse politikerne herinde, længe før han overhovedet kendte andre af dem end mig, og mig kunne han endda godt lide, ligesom jeg godt kan lide ham.

Hr. Glistrups fremstilling af forhandlingerne med regeringen — dem har jeg jo deltaget i — er forkert. Det er forkert, ganske simpelt. Sådan er det ikke foregået. Det er fuldstændig urigtigt, hvad hr. Glistrup sagde. Det er fuldstændig urigtigt, at der er stillet et ultimatum. Det var nemlig ikke længere regeringen, der forhandlede. Jeg minder om, hvad vi sagde under anden behandling. Det var de seks partier, der nu forhandlede. Det var hr. Anders Andersen, der på udmærket måde ledede forhandlingerne, men hr. Anders Andersen fulgte de seks partiers linje, og den var dette: hvor kan vi lægge bundgrænsen? Det er helt givet — ingen har lov at referere forhandlinger, men hr. Glistrup har givet hovedtendensen, så kan jeg også gøre det — at der kunne have været talt både om 13.000 kr. og 14.000 kr. som bundgrænse, når momsforhøjelsen på 3 pct. var med inde i billedet og alt det dér. Det er helt givet, at sådan lå det. Det ville enhver kyndig forhandler med det samme kunne have mærket. At hr. Glistrup ikke kunne det, det kan vi andre ikke gøre for; så må fremskridtspartiet vænne sig til at sende nogle folk, der er kyndige forhandlere, og ikke nogen, der

er så nybegynderagtige, som hr. Glistrup har optrådt i denne forbindelse.

Det er hr. Glistrups fejl, hvis der i dag ikke bliver skattelettelse ud af dette her. Det er hr. Glistrups fejl i første række, hvis der i dag ikke bliver de offentlige besparelser, som hr. Glistrup står her og roser.

Og så skulle hr. Glistrup til at fortælle os alle de ting, man ikke kunne acceptere. Hr. Hilmar Baunsgaard nævnte, at de ting var ikke med mere. Det er ikke engang så afgørende. Det afgørende var, at disse ting kunne hr. Glistrup godt acceptere tidligere under forhandlingerne, hvis man blot kunne få bundgrænsen på de 19.000 kr. Sådan er det, man forhandler fra landets næststørste parti.

Her bliver jeg så ganske enig med hr. Schlüter. Det er vist lidt for tidligt at dømme de små partier til ikke at være potente og til ikke at kunne lave noget. Hvor havde man været henne med hr. Per Hækkerups geniale idé om den bundne opsparing, hvis de små partier fornemt havde trukket sig tilbage? Så havde befolkningen fået et valg i februar måned. Hvad befolkningen mente om et valg i februar måned, det så vi i marts måned, da man stemte til kommunevalget. Havde de små partier ikke været i denne sal, så havde vi i al fald fået et valg store bededag. Det var udskrevet, det læste jeg i avisen, da jeg kom hjem. Valget var udskrevet, men det var de små partier, der sejt og energisk holdt fast på, at der ikke skulle være valg, og man fik ikke et valg.

Nu i denne omgang har aviserne jo også været enige undtagen lige om valgdatoen. Ellers har valget været udskrevet en 2-3 gange. Men det var de små partiers seje bestræbelser og så, skal det indrømmes, på det sidste regeringens særdeles seje og udholdende fastholden af hovedlinjerne, af det vigtigste i det, af besparelserne og af skattelettelsen. Det var disse ting, der har skabt den situation, vi har indtil nu.

Tilbage står så netop, som hr. Schlüter sagde det, at nu kan landets to største partier prale af, at første gang i Danmarks politiske historie, hvor der var mulighed for at give folk den skattelettelse, som alle partier har lovet ved valget, ja, så kan man vælte det hele, om ikke i første omgang, så i sidste omgang. For det kan jeg jo nok